בסוד שיח

שאול שיף

ואלף אחרת ברחוב מהרחובות"

במוסף "סופשבוע" של "מעריב" מהשבוע שעבר, פורסמה כתבה בלעדית על החתילה הראשונה בישראל של "הדרך לחופש – המסע הבריחי של שרה ארנטל, מהמסע הימני של מאה שערים אל קצה החילוניות". הסיפור, סיפי עטה של הצנזורית שרי מקובר, הוא בהחלט כתרת סובב, אבל הדמות הנשקפת ממנו – מאכזבת אפילו את הציבור החילוני הפרטי. מתוך הראיון עולה כי הדרכש הוא משקל קל, שלא יוסיף קודאים לעמוס עוז ודוד גרוסמן, או ביקורים במוזיאונים והיכלי המדע. בסך הכל עוד קליינשטקים.

כותבת מקובר: "כיום מנהלת שרה ארנטל אודה חיים וחילוני לכל רב". מעשנת חופשי, מפלרטטת בקול רם, מתהדרת בג'ינס צמוד ובפי לטופרמות, נוטפת בשבת ומבקרת בקביעות בפאבים ובדיסקוטקים... ארנטל: לאט לאט התי ולאחי לנמוד. בהתחלה בביישנות, אחר כך בהע זה. התחובבתי במקומות שבהם לא היה שום סיכוי לפגוש חברות ומשפחה, ושם פתחתי עוד כפתור בחולצה ופיזרתי את השיער וקיפלתי את שרוולי החולצה. הרגשתי טוב. השכרון היה עצום והתרגי שה עקיף."...

הכתבה הזאת עוררה את סקרנותי לברוק את היקף הבדרות מהחופש המדומה, שאליו התרה שרה ארנטל עוד מנעוריה, ונרתמתי לגלות כי אלפי בנות בגילאי 17 פלוס, עוקרות את המדר שות של השתורות בתשובה, המנהלות על ידי חר גים שונים בציבור החרדי – ליטאים וחסידים.

"נתיב בינה" בירושלים, היא אחת מהן. הרב שמואל מרזל, מנהל המדרשה, שומר בקנאות על ניתוק מוחלט מהתקשורת, ואין הוא מוכן אפילו לאשר שמות של תלמידות הלומדות ב"נתיב בי נה" אותן הזמתי: מדובר בבנות של יהודעים ("סלבריטיז") מכל השונים. ביום רביעי שולח באה בברית הנישואין תלמידת המדרשה, שמאחר עפר אני תחת כפות רגליו של הרב יגאל אריאל היתי ודחו עבה ממתני. ובכל זאת אתי חס לקטע האחרון במאמרו, שפורסם בימים אלה ב"השבוע", בו הוא כותב על סיקור ה"דיבוקים" בעיתון מתוך הסתייגות. אבל נקרים בסיפור על "דיבוק", ואיני משנה מילה מהמקסט בספר שבו מופיע המעשה.

"הנה יודע כי מדי ודבי הרב אליהו דושניצר היה מביץ עשרות אנשי-בלול לומדי סדר קדשים בראיין, שה"חפץ חיים" יצוק"ל שלח אותם לזר צא את הדיבוק מהאישה שהביאה לה"חפץ חיים", שתיושע על ידן. גם יודע שהגאון הקדוש מהר"ד אלתנן וסרמן ז"ל, היה מספר המעשה בכל סעודת סדרים לפני בני הישיבה, והיה מאריך בזה כשתי שעות. ולכן, כשנודמן לי פעם לשאול את רבנו ז"ל על אודות עניין ה"דיבוק", ענה לי: "מה יצא לכם מהמעשה הזה, זה סתם מעשה וכו' וכו'. ודרגשתי מתוך דבריו כי לא רצה לספר לי, מפני שזהיר שלא לספר גם מה שה"דיבוק" אמר עליו שבח גדול כידוע) אך אמר אני אספר לכם מעשה בעין זה, שיש בו משום מוסר השכל. וכך אמר לי: "סיפור זה אתם יכולים גם כראי לספר ברבים, ואתם יכולים להקריב כי אני סיפרתי לכם זה, בדיוק כמו ששמעתי מפי הגאון הנודע בישראל מוהר"ר אלעזר משה ז"ל מפינסק, וכי אתם מכירים אותי שאינני משקר ח"ו, וגם אינני מגזם ולא מר סיף כלל בזה, רק תודי מילה במילה כפי מה ששי מעתי מפי הגרא"מ הנ"ל. איש הלא פקלס סודר ובר אדיין ושמו ר' נתע. ולו בת יחידה והשיאה לבחור בן ישיבה מופלג ותלמיד חכם, ונתן לו נדוניה כמה אלפים רובל וכמה שנים אכילה ושתי נו ישב ועסק בתורה. כשנשלם זמן המרובר ירד הזוג מעל שולחנו, התחילה הבת לטעון טענה של

מחצרות אדמו"רים וחסידים

שכח להרהר בתשובה

ריה תואר מהנרמה מהסבניון. אבל גם זה "כסף קטן", יש עוד עשרות רבות של קיבוצניקיות מכל הזרמים: בנות של הפקידות הבכירה בכפם בכל משרדי הממשלה החושבים, ומתחתם הסטודנ האמנות והבלבלה. הרב מרזל מסביר, כי אין לו עניין להביך את ההורים החילוניים, ומה גם שנע שה מאמין כן, לשמור על יחסים תקינים בין הב נות. החזרות בתשובה לבין הזרים. בשנה ממדרשת "נוה ירושלים" (ואפשרם 9 בנייי נים), שבראשה עומד הרב יצחק דוד רפפן, "נתיב בינה" הבנות משמיכות בעיסוקן הרגיל, כולל באקדמיה, ובאות למדרשה רק להשתלם במקצועות היהדות השונים. הרב מרזל השתתף כבר ב-1,200 חתונות בקירוב של בוגרות "נתיב בינה". בנות מסוגה של שרה ארנטל המבקשות בשלב מסויים לשוב לשמירת מצוות לאחר שמי צו את הזיקנות עד תומה – אינן מתקבלות למ דרשה. "זרמה של בנות כאלו, ברוך כלל, אינה הולמת מדרשה מסוגה של "נתיב בינה". (אגב, ב"נוה ירושלים" מיימים שלושה סקסוחים וכל סקסוח עם הצוות היחודי שלו: ישראלי, אמריקני וחוסי.) הרב משה פרנק יוזד אחת לשבוע לתל אביב להדצות בדידה פרטית (ברחוב פיירברג) בעניני יהדות. והקהל, בנים ובנות, מחשפים הר כים לרת ישראל. מספר המשתתפים בכל הרצאה – כחמישים צעירים וגם כאן הקהל מגוון. הוא, הרב פרנק, במכולל הזה כבר שנים, ומכנו ומאוד רים אני למד, כי תגובת התשובה תועסת בשנים האחרונות נפוחים לא מבוטלים. ועד לא נבעתי בברסלב שמקימה מספר נכבד של בעלי ובעלות תשובה. ניתן בהחלט לקבוע, כי רח ישראל אינה פרשת רגל, למרות שרה ארנטל, שאינה מעוד רת. סימפטיה והתעדכה אפילו בדלת אמותיה במעגל החילוני.

התיק נסגר באיחור רב

בתחילת חודש ניסן, לפני כשלוש שנים, הלכו שני צעירים, תלמידי ישיבת "שבי הברון" באזור המסוך למערת המכפלה. כל מי שמכיר את השי ניים, תומר דיל ואבי מוק, יודע, כי אז שהיו בדר כם למעשה מצוזה אר ששמו ממנה, יכי האשם ולוקם פגוי מכל מעשי זדון עבך, בעודם מהלכים, תקף אותם צעיר ערבי מקומי במטרה להסלם.

השניים התעשתו מהר וידעו במחבר כדי להגן על עצמם. המשטרה שהגיע למקום ראתה בדיוק עם מי שיש לה עסק, ובתוך זמן קצר שיחררה את השניים. כל החיקירות הללו, כי מדובר במטרה מובהק של הגנה עצמית, והשניים לא הוטרדו על ידי המשטרה. ובכל זאת, רק בימים אלה ממש, לאחר כשלוש שנים, סיכלו השניים והודה כי התיק נסגר. אין כל כוונה להעמידם לדין. אפשר לקבוע כמעט בוודאות כי הסניף למשטרה שבוע ימים כדי להגיע למסקנה הזו ובמקה הגרוע חודש ימים. אלו יחסי צ'ובר-טובים עושלים למי שמרה כל משיכות התיקים הללו, המיותרות לחד לוטין שלוש שנים של סחבה. למה ומדוע.

תהלים למען שלמות י"ש והגולן

וגם זה מסימני הגאולה, כמובא בסוף המשנה האחרונה של מסכת סוטה: "ועל מה יש לנו להיש עין – על אבינו שבשמים". וכך התכנסו לתן מספר נשים במושב קשת שקדמות הגולן, והחלי טו כי השעה יפה ואין יפה ממנה לאמירת תהלים – הבר יום ביומו, למען שלמות ארץ ישראל כר לו, ומיד עברו למעשה. בעצמו של רבה של צפת, הרב שמואל אליהו ז"ל ובברכתו של אבין, הראשל"צ המקובל הגר"מ אליהו שליט"א, יצא לדרך מבצע התהלים הארצי, תחת הכותרת: "ער קת הארץ". בסיוע של תרומות, מענקים ומתנדר בים, הדפיסו בשלב ראשון אלף "סטים" של ספר תהלים במהדורת כיס, בשכל ספר תהלים מחולק ל-28 חוברות (על פי חלוקת הפרקים של רבי ברוך חדיו) בגודל תעודת הזהת. בכל חלק מתוך ה"28 הודפסה התפילה לשמירה על נחלת ה' ישיע הגולן, מתוך התפילה שחיבר המקובל רבי שלמון מרצפי זקיק"ל. ה"סטים" הללו מוצפים חינם בכל רחבי הארץ, אלא שכל מי שמקבל את ספר התהלים המחולק הזה, צריך להתאמץ להפיץ את 28 התלים להבחיות שיקבלו על עצמן לסיים את ספר. התהלים מרי יום. ביומו. אין מדובר בע בודה קשה. כל חלק מתוך ה"28, זמן ממוזהו ברבע שעה לכל-היותר. וכל המעוניין להשתלב במבצע שכבר הצטרפו אליו רבים, מתוכן למשפ לצבויה חנן מושב קשת ברמת הגולן: 6960525 06 הפיזית תפילת רבים יתקיים בנו המשוק. "ני נוחי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען ועבדי", הלא הוא נעים זמירות ישראל.

עורכת המוסף: לירון נגלר-כהן